

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Februarie (Făurar)
nr. 2 (16) / 2018

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Ce înseamnă să iubești?

Citiți în pagina 1

Abecedarul vieții duhovnicești

Citiți în pagina 6

Întâmpinarea Domnului

Citiți în pagina 14

Noroc și nenoroc

Citiți în pagina 11

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Iubiți enoriași, consiliul și comitetul parohial al bisericii Sf. Vasile „Tătărași” a fost ales pentru perioada 2018 - 2022 și este compus din următorii membri:

pr. Iulian Negru - președinte	Răileanu Elena - membru
Andrei Berbeci - secretar	Boboc Eugenia - membru
Eugen Antohi - epitrop	Moraru Anica - membru
Gabriel Enache - epitrop	Andrieș Petronela - membru
Mihai Briceru - consilier parohial	Burdea Eugenia - membru
Vasile Răileanu - consilier parohial	Lupu Silvia - membru
Costică Omușoru - consilier parohial	Moraru Lucia - membru
Radu Vasiluță - consilier parohial	Berbeci Iulia - membru
Ghenadii Moraru - consilier parohial	Turcoman Margareta - membru
Sorin Pavel - consilier parohial	Buhu Liliana - membru
Ovidiu Hadâmbu - consilier parohial	Gugiuman Aurica - membru
Constantin Popovici - consilier parohial	Ețcu Mihaela - membru
Gheorghe Fotea - consilier parohial	Maier Vasilica - membru
Mihail Negru - membru supleant	Enache Cristina - membru
Tudor Moraru - membru supleant	Antohi Maria - membru
	Agachi Ana - membru
	Agachi Simona - membru
	Hadâmbu Maria - membru
	Fotea Teodora - membru
	Negru Antoneta - membru

Ce înseamnă să iubești?

Cu câteva luni în urmă am asistat la o discuție pe tema acceptării compromisului într-o căsnicie. Am stat mult în cumpănă gândindu-mă ce să scriu sau mai bine spus, dacă să scriu câteva randuri despre cum se tranșează în lumea secolului 21 legătura nevăzută dintre oameni, o legătură pe care Dumnezeu a creat-o prin Sfântă Taină și pe care noi am ajuns să o tratăm cu indiferență, unii din necunoștință iar alții din nepăsare. În primul rând, pot să vă mărturisesc faptul că, am rămas fără cuvinte aflând cum, după o relație de peste 20 de ani de căsnicie, sunt persoane care ar uita ceea ce au iubit, motivând cu dezinvoltură că trăim într-o lume modernă, iar soția nu ar trebui să fie supusă soțului, îndurând toate capriciile acestuia (alcool, fumat, jocuri de noroc etc.).

Nu vreau să judec, dar gândind la cât de lesne se poate destrăma o căsnicie în zilele noastre, mi-am adus aminte de un roman pe care l-am citit cu mulți ani în urmă (Destine unite, Editura Biblioteca pentru toți, 1974), care m-a impresionat foarte mult și, făcând un rezumat, încerc să îl descriu în câteva cuvinte, sperând ca printre aceste rânduri să găsească fiecare dintre noi gândul cel frumos.

Cu câțiva ani înainte de cel de-Al Doilea Război Mondial, exista un cuplu în care cei doi se iubeau foarte mult. De fiecare dată bărbatul, în orice ocazie, încerca să-și arate dragostea față de soția sa. Ea era frumoasă, sensibilă, dar și firavă din punct de vedere al sănătății.

Începând războiul, bărbatul este nevoit să meargă pe front, unde trece prin foarte multe încercări și de multe ori, ca prin minune, scapă să nu fie ucis. Se ruga în fiecare zi să-l ajute Dumnezeu să trăiască pentru a se întoarce acasă lângă soția pe care o iubea.

Fiecare gând al său era să o strângă din nou în brațele sale și îi dădea putere să reziste foamei, frigului și rănilor. Când se termină războiul, mai fericit ca niciodată pornește către casă.

În drum, aproape de satul său, se întâlnește cu un vechi prieten care, după bucuria de a-l revedea viu și întreg, încearcă să-l consoleze pentru încercarea prin

care trece. Nedumerit, întreabă despre ce este vorba, la care, prietenul îi spune cu tristețe că soția lui a avut o boală grea, a scăpat cu viață, dar acum chipul ei este deformat. Bărbatul rămâne plângând cu amar pe marginea drumului...

Spre seară ajunge acasă. Soția lui, după bucuria revederii și mulțumind lui Dumnezeu pentru minunea de a-l ține în viață, se așază la masă și... realizează că mult iubitul ei soț și-a pierdut vederea în război! Crezând că printr-o rană de război a rămas orb, nu-l întreabă niciodată despre acest lucru pentru a nu suferi și mai mult. Îi acordă îngrijirea cuvenită cu multă dragoste și trăiesc efectiv fericiți încă cincisprezece ani.

După acești cincisprezece ani, boala soției recidivează, iar, pe patul suferinței soțul îi închide ochii mult iubitei sale soții și... îi deschide pe-ai lui!

Vreau să vă spun că, timp de cincisprezece ani s-a prefăcut că este orb ca să nu îi mărească suferința...

Gândiți-vă, dragi prieteni, că soția bolnavă fiind, deși corespondau atât cât le permitea situația de la acea vreme, nu a spus niciodată soțului ei suferința prin care trece, tocmai pentru a-l proteja, pentru a nu îi îngreuna și mai mult situația în care se afla, socotind că durerea ei și mutilarea pe care boala i-a adus-o, nu reprezintă nimic în comparație cu ce îndura mult iubitul ei soț! Ce rost avea să-i umple inima de durere, când nici nu știa cu siguranță că vor mai avea șansa să se revadă vreodată? Dacă ne gândim la soț, aflând despre suferința soției, a preferat să plângă în liniște undeva pe marginea drumului, pentru că durerea ei devenise și durerea lui, decât să îi strice bucuria revederii, luând hotărârea de a nu-i spune nimic, de a nu o face să sufere și mai mult.

Asta înseamnă să iubești!! Să te faci pe tine orb pentru a nu răni pe celălalt. De cele mai multe ori este nevoie să închidem ochii, pentru că adesea privirea noastră este mai grea decât credem, iar un cuvânt spus la întâmplare nu face decât să deschidă și mai mult rana sângerândă. Mulți își pierd curajul să lupte cu ei sau cu încercările prin care trec, tocmai pentru faptul că noi i-am privit cum nu trebuia! Viața le poate deveni și mai grea pentru că nu îi vedem durerea sufletului ce stă sub handicapul pe care îl poartă, ori a viciului ce a pus stăpânire pe el, ori a depresiei cu care se luptă...

Dar, pentru a închide ochii este nevoie să iubești! Nu devenim orbi din indiferență sau prostie ci, din sensibilitatea și mărinimia sufletească de care dăm dovadă. Sunt convins că, este nevoie să iubești pentru a nu-l face pe celălalt să se simtă jignit sau învinovățit.

Cu toții ne dorim să fim iubiți, de cele mai multe ori după cum ne place nouă, iar atunci când iubirea celui alt nu „corespunde” cerințelor noastre, credem că nu ne iubește cu adevărat. Doamne, cât greșim! Suntem într-o continuă frământare cum să schimbăm pe ceilalți după cum am vrea noi și rămânem dezamăgiți atunci când nu reușim. Dar, în esență, nu știm să închidem ochii, nu știm să ne lăsăm iubiți. Sau poate suntem prea egoiști.

Uneori mă gândesc cât de important este să ai pe cineva lângă tine care, într-adevăr te iubește. Cred că sunt momente în care nu realizăm importanța oamenilor care ne înconjoară, trăim fără să realizăm cât de profund ne ajută faptul că ei ne iubesc. Poate că suntem stângaci în a ne exprima dragostea, dar asta nu înseamnă că nu iubim. Mă întreb adesea, dacă omul nu este creat din iubire, de ce este fericit numai atunci când iubește? Dacă omul este creat să iubească, de ce să nu se întoarcă la Dumnezeu care este Iubire?

Dar cum putem ierta? Am sentimentul că iertarea devine posibilă prin rugăciunea pe care o poți face pentru cel care te-a rănit. Dacă Dumnezeu a creat pe om, i-a dăruit iubire și a binecuvântat legătura dintre soți, de ce să nu alergăm la El, rugându-L să ne ajute și ne grăbim spre avocat? Oare, nu este scris că „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19,6)? Știu că doare la început, pentru că înlăuntrul celui bolnav se dă o luptă, dracii „dănțuiesc” în jurul său, încercând să îl convingă de faptul că iertând te înjosești, creând un precedent, dar cu un pic de stăruință, puterea lui Dumnezeu își va face prezența și astfel va birui.

Această rugăciune este ca dezinfectantul pe rană, doare la început, dar curăță și vindecă după aceea. Bunicii mei au trecut perioada războiului și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, mângâindu-se reciproc cu „puiul meu” și „mămică scumpă”! Dar, sunt convins că și voi cunoașteți multe situații asemănătoare.

Și mă gândeam, cât de rar în zilele noastre avem parte de o asemenea iubire. Am impresia că s-a „răcit” dragostea, parcă nu mai avem putere să iubim sau, oare, am devenit adepți ai conceptului „fi tu însuși”? Prezumând că omul a fost creat pentru conviețuirea în comunitate, când vedem că jumătatea noastră șchiopătează, nu ar trebui să îi fim alături, să ne rugăm împreună? Poate ar trebui să ne oprim la marginea drumului, să ne „tragem” sufletul, să plângem în liniște neputințele noastre, iar după ce ne-am ușurat, să o luăm de la capăt căutând împreună „capătul tunelului”. De ce să ne depărtăm scârbiți, alergând la avocat?

Altădată relațiile erau mult mai lungi, mai frumoase, mai fericite. Nu se putea imagina o relație serioasă, fără Sfânta Taină a cununiei. Exista o iubire de

nedespărțit între cei doi. O simplă atenție, o mică floare, chiar și o privire pe furis era izvor de bucurie și lacrimi de fericire. În adolescență, ca îndrăgostiți, ne scriam reciproc și vreau să vă spun că așteptam cu nerăbdare o „banală” coală de hârtie. Dar, pentru mine nu era „banală”! Era un ecou al sentimentelor mele.

Dar acum... nu auzi decât despărțiri și tristețe. Acolo, Hristos nu mai face parte din ecuație. Tinerii care au o viață înainte aleg să se despartă atunci când nici măcar cerneala nu s-a uscat pe certificatul de căsătorie, când încă mai au în urechi marșul de nuntă, cu inima împietrită, uitând legământul depus în fața Sfântului Altar. Toți îi învinuiesc pe ceilalți. Foarte puțini sunt cei care-și asumă vinovăția și responsabilitatea unei despărțiri. Oare nu mai putem iubi? Să ne punem întrebarea: De ce acum mai bine de 70 de ani, îndurând foamea, frigul, ororile războiului și nenumăratele boli de la acea vreme, oamenii erau mult mai uniți, mai responsabili în tot ceea ce făceau și nu ezitau să-și întindă o mână de ajutor unul altuia? Personal, mi-am pus această întrebare de mai multe ori și în multe situații în care nu găseam singur o soluție de ieșire. Și cred că am aflat-o. Iar dacă acum nu mai am puterea să continui, nu înseamnă că am abandonat lupta. Mă voi opri pentru moment, dar voi reveni cu un nou articol în care voi continua să aduc noi „probe” pentru motivarea iertării și a iubirii celui de lângă noi.

În sfârșit, voi încheia susținerile mele în ceea ce privește iubirea pe care suntem datori să o purtăm față de cel care ne-a fost hărăzit de Dumnezeu, având liniștea sufletească și mulțumirea că măcar am încercat să răscolesc cenușa care înăbușă jarul iubirii. Nu știu dacă aceste rânduri vor avea efectul scontat, dar când vezi atâți tineri nefericiți, nepăsarea, multitudinea de avorturi și indiferența față de cel de lângă tine, întreținută de ideea că viața îți aparține și că ai dreptul să faci ori ce vrei cu ea, condimentată din belșug cu conceptul introdus prin mass-media că „Biserica nu mai este ceea ce a fost”, să fim convinși că Dumnezeu vede acestea, iar cândva ne vom dori, ca și Dumnezeu să închidă ochii atunci când vom sta în fața Lui, nu semeți, plini de sine și încrezători ca acum, ci smeriți și împovărați de păcate.

jr. Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Strofe pentru suflet

Ce îi omul?

Omul îi doar o suflare,
 Ca o umbră, ca o rouă,
 Este-a visului chemare,
 Când i-e scris, - „se rupe”-n două.
 Omul este un suspin,
 Este lacrima din nori,
 Este zâmbetul divin
 Când se-arată primii zori.
 Omul este-o adiere
 Pe a vântului aripă,
 Este plâns și mângâiere,
 Omul este doar o ... clipă!

Sofia Vicoveanca

Mă pot ascunde...

Mă pot ascunde de oricine
 Însă de Dumnezeu nu pot
 Și chiar de mă ascund de mine
 Nu știu să-mi mint sufletul de tot.
 Mă pot ascunde de ninsoare
 Sub straiul unei alte vieți
 Dar fiecare viață-n parte are
 Mănunchi de bucurii și de tristeți.
 Mă pot ascunde de durere
 Și pot sufla cu vorbele prin vânt
 Dar cugetul fără de mângâiere
 Este doar umbră încolțită sub pământ.
 Mă pot ascunde de iubire
 Dar fără ea sunt fiu rătăcitor
 Prin nopți urmate doar de zile
 Fără de soare, murmur sau izvor.

Mădălina Elena Barbu

Abecedarul vieții duhovnicești

Trezindu-te din somn, amintește-ți, în primul rând de Dumnezeu și însemnează-te cu semnul Sfintei Cruci.

Nu amâna pravila rugăciunii pe care o ai, ci începe-ți cu ea ziua. Pe parcursul zilei, în orice lucru, roagă-te lui Dumnezeu cu rugăciuni scurte.

Rugăciunile sunt aripile sunetului; sufletul prin rugăciune se face locaș al lui Dumnezeu.

Ca rugăciunea să fie auzită de Dumnezeu, roagă-te din toată inima.

Nu părăsi rugăciunea atunci când vrăjmașul te împresoară cu indiferență; cel ce se nevoiește spre rugăciune, când sufletul cade în nesimțire, este mai presus decât cel ce se roagă cu lacrimi.

Să cunoști Noul Testament cu mintea și cu inima, studiindu-l permanent. Cele neclare să nu le tălmăcești după mintea ta, ci să citești tâlcuirile Sfinților Părinți sau să ceri explicații de la părintele duhovnic sau de la preoți.

Nu uita să bei cu sete duhovnicească agheasmă pentru sfințirea sufletului și a trupului.

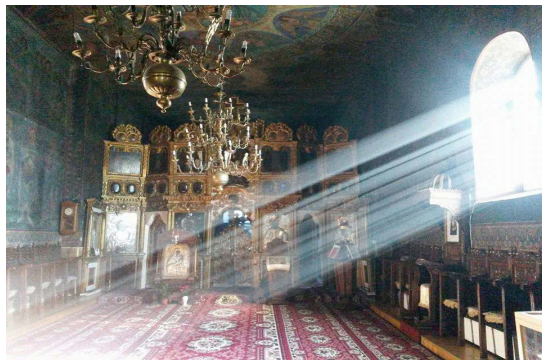
Nu uita să ungi în semnul Sf. Cruci cu ulei Sfințit de la moaște, de la icoane făcătoare de minuni, de la litie: fruntea, obrații, urechile, inima, mâinile, picioarele și locurile bolnave, se poate să bei câte o linguriță (pe nemâncate, după ce ai primit prescura și agheasma).

Salutarea Împărătesei Cerurilor: „Născătoare de Dumnezeu Fecioară...” rostește-o cât mai des sau măcar o dată în oră.

În timpul liber citește scrierile Sfinților Părinți – învățători ai vieții duhovnicești, iar dacă nu le ai, cere-le cu insistență de la cei care le au.

În ispite și necazuri întărește-te cu Psaltirea și Paraclisul Maicii Domnului „De multe ispite fiind cuprins...”. Ea este unica noastră Apărătoare.

Atunci când demonii aruncă în tine săgețile sale, când se apropie păcatul de tine, cântă cântările Săptămânii Patimilor și ale Sfintei Învieri, citește Canonul și

Acatistul Preadulcelui Iisus Hristos și Domnul va surpa legăturile întinericului care te-au înfășurat. Strigă către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și către Îngerul Păzitor. Rostește cât mai des „Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-Te...”.

Dacă nu poți nici cânta, nici citi, în clipele luptei, pomenește numele lui Iisus, stai neclintit lângă Crucea Lui și te vei tămădui prin lacrimile tale. Chiar și de nu înțelegi înțelesul cuvintelor rugăciunii lui Iisus, repetându-le neconținut, dracii înțeleg și vor fugi.

Omul care își începe viața duhovnicească trebuie să știe că este bolnav, mintea lui se află în rătăcire, voința e mai mult plecată spre rău decât spre bine, inima se află în afara curățeniei din pricina fierberii patimilor, de aceea la începutul vieții duhovnicești totul trebuie să fie orientat spre dobândirea sănătății duhovnicești dimpreună cu smerenia.

Postul ne aduce la porțile raiului, iar milostenia le deschide.

Când e post, postește, însă trebuie să știi că lui Dumnezeu îi este plăcută nu numai abținerea pântecelui, ci și abținerea urechilor, a ochilor, a limbii, precum și abținerea inimii de la patimi.

Viața duhovnicească este un neconținut și neobosit război cu dușmanii mântuirii sufletului. Niciodată să nu dormi sufletește, duhul să-ți fie întotdeauna treaz și cheamă neîncetat, în orice luptă, pe Mântuitorul tău, pe Maica Domnului și pe îngerul păzitor.

Teme-te să te învoiești la păcat și să te împreunezi cu gândurile păcătoase pe care ți le șoptește vrăjmașul, să știi: aceste fapte sunt păcătoase.

Amintește-ți că neglijența pentru mântuirea sufletului duce la pierzanie.

Cere neîncetat de la Domnul: „Frica Ta sădește-o în inima mea”. O, cât este de fericit cel ce are în inima sa frica de Dumnezeu.

Dăruiește-ți, fără de rezerve, întreaga ta inimă și vei simți raiul pe pământ.

Credința ta se va întări de la permanenta pocăință și rugăciune, precum și de la comunicarea cu oamenii ce au credință adâncă în Domnul.

Ca Dumnezeu să audă și să primească cererile tale, roagă-te pentru vrăjmașii tăi, dorindu-le binele, fără a-i chema pe nume: „Doamne, Tu ne-ai dat poruncă să ne rugăm pentru vrăjmașii noștri, Tu îi știi pe ei, eu nu-i știu, dăruiește-le lor credință adevărată, dragoste nefățarnică, viață după poruncile Tale, smerenie, răbdare, blândețe, înțelepciune, bună cugetare, rugăciunea inimii, luare aminte la

rugăciune, dragoste pentru citirea Sfintei Scripturi și ale scrierilor sfinților părinți, agonisirea Sfântului Duh. Binecuvântează-i pe ei cu pace și dragoste, iar dacă este cu neputință ca cei înrăiți să se întoarcă, pune hotar răutății lor și apără-i de vrăjmași pe aleșii Tăi”.

Întotdeauna caută neobosit faptele milosteniei și ale dragostei compătimitoare. Fără aceste fapte nu putem plăcea lui Dumnezeu. Fii ca un soare pentru toți, mila e mai presus de orice jertfă.

Fără o necesitate deosebită, nu merge nicăieri, iar stând acasă nu fi plin de griji. Tendința de îmbogățire, grija de multe sunt momelile vrăjmașului vremurilor în care trăim.

Cât mai puțin, vorbește și râzi, nu fi curios și interesat de deșertăciuni.

Nu te afla niciodată fără de lucru, cinstește duminicile și sărbătorile bisericestii făcând fapte bune și citind Sfânta Scriptură.

Să îndrăgești sfânta singurătate.

Toate ocările să le rabzi, mai întâi, prin tăcere, apoi prin autoînvinuire, și după aceea prin rugăciune pentru cei ce te obiđuiesc.

Smerenia biruie toți dracii, iar răbdarea învinge patimile sufletești și trupești. Cerând prin rugăciune smerenie, noi rugăm, de fapt, ca Dumnezeu să încuviințeze ca un om oarecare să ne insulte. Smerenia și dragostea pentru dușmani nu vor veni de la sine. Ele trebuie dobândite, răbdând corect insultele și defăimările.

La rugăciune, afară de Dumnezeu, nimănui să nu-i arăți lacrimi de umilință și răvna ta pentru mântuire.

Pe preotul ortodox să-l consideri înger, Binevestitor trimis să te bucure și să-ți aducă mântuire.

În relațiile cu oamenii comportă-te precum cu moștenitorii Măreței Împărății, dar și cu teamă ca de foc. Amintește-ți de cuvintele Mântuitorului că orice lucru pe care îl faci aproapei, îl faci pentru El Însuși. În aproapele nostru se află mântuirea sau pierzania noastră.

Toate le iartă tuturor și compătimeste-i pe toți în suferințele lor.

Nu-ți uita aproapele.

În cel ce caută aici odihnă nu se află Duhul lui Dumnezeu, el nu are dragoste către Dumnezeu și către aproapele său.

Tristețea și neliniștea vin de la puținătatea rugăciunii.

În orice loc și în orice vreme cheamă-l în ajutor pe îngerul tău păzitor.

Grijește-te neconținut de plânsul inimii pentru păcatele tale. Când le vei mărturisii și te vei împărtăși cu Sfintele Taine bucură-te încetșor de slobozirea de ele.

Cunoaște-ți propriile păcate, iar de cele străine cu străduință să te ferești. Nu te omori prin osândirea altora, cel ce osândește este antihrist.

În ce păcat ai osândit pe aproapele tău în acela vei cădea și tu.

Să nu gândești despre nimeni de rău, ca să nu devii și tu rău.

În fiecare seară mărturisește-I lui Dumnezeu toate faptele, cuvintele și gândurile păcătoase care s-au întâmplat în timpul zilei.

Înainte de somn, roagă-te cu lacrimi și cu metanii și împacă-te cu toți din toată inima.

Nu se cuvine să-ți povestești visurile altora și singur nu le crede. Nu o dată vrăjmașul a ademenit și a dus la pieire pe cei ce se încredeau visurilor.

Să adormi însemnându-te cu Sfânta Cruce și cu rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

Rugăciunea de noapte este mai scumpă decât cea de zi.

Nu pierde legătura cu părintele tău duhovnicesc, ai grijă să nu-l jignești sau să-l ofensezi, nu tăinui de el nimic.

Să-i mulțumești lui Dumnezeu întotdeauna și pentru toate.

A mulțumi în scârbe, în boli și în necazuri este mai presus decât a fi drept.

Plângerea lăuntrică a păcatelor este mai mântuitoare decât toate nevoițele.

Nu există cuvânt mai bun pre limba noastră decât: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”, „Doamne, mântuiește-mă pe mine, păcătosul”.

Să îndrăgești slujbele bisericesti și să-ți apropii viața de Dumnezeu.

Obișnuiește-te întotdeauna cu trezvie să-ți urmărești simțirile exterioare. Prin ele vrăjmașul intră în suflet. Cu multă atenție ai grijă de gândurile tale.

Văzându-ți slăbiciunea și neputința de a face bine, amintește-ți că te mântuiește Mântuitorul tău, Domnul nostru Iisus Hristos.

Credința să-ți fie cetate de neclintit. Să știi că nu doar vicleanul vrăjmaș și îți urmărește fiecare pas. Iar Dumnezeu iubește sufletul curajos care se încrede în El.

Cu Dumnezeu ne unesc scârbele, truda și bolile. Nu cârți și nu-ți fie frică de ele.

Nimeni nu s-a suit la cer, aflându-se în bunăstare și trăind căldicel.

Cât mai des, cu umilință și cu inimă înfrântă, mărturisește-te și te împărtășește cu Sfintele Taine ale Trupului și Sângelui Domnului Nostru Iisus Hristos. Numai prin ele trăiești.

Dacă ne vom pocăi, toate se vor îndrepta.

De nu ar fi existat Taina Spovedaniei și a pocăinței, nimeni nu s-ar fi mântuit, iar prin ele pământul s-a umplut de sfinți.

În viața aceasta împărăția lui Dumnezeu vine atunci când ne mărturisim păcatele duhovnicului.

Niciodată să nu uiți că moartea ne poate răpi în orice clipă, nu uita că în curând va fi Judecata și răsplata. Ține minte că întotdeauna te afli în preajma Lui Dumnezeu și sub Ochiul Lui Atotvăzător.

Adu-ți aminte de cele ce a gătit Domnul celor ce-L iubesc pe El și îndeplinesc poruncile Lui.

Nu uita că pentru fiecare oră din această viață va trebui să răspundem în ziua Judecății.

Nu te încrede pornirilor, fie ele și bune, până nu vei primi binecuvântarea unui duhovnic înțelept. Nu da crezare inimii, controlează-te citind scrierile Sfinților Părinți ortodocși.

E nevoie să te desparți de vrăjmașul din tine: ferește-te de ceea ce dorește vrăjmașul tău.

Biserica este raiul pe pământ. Fericit este cel ce o cercetează cât mai des.

Citește acest Abecedar cel puțin o dată în săptămână.

Sursa: extras dintr-o carte de rugăciuni tradusă din limba rusă

Noroc și nenoroc

Există oameni norocoși și lipsiți de noroc? Oare așa ceva nu ar fi nedrept? Ce este norocul? Pentru Biserica Ortodoxă nu există noroc. Nu există soartă, ceea ce-ți este „scris”, destin absolut al omului. În toată învățătura hagiografică și patristică, nicăieri nu există vreo referire la noroc. Oamenii consideră și spun că norocul este ceea ce le dăruiește bogăție extraordinară, câștigul unei avansări a lor într-o funcție mai înaltă, ceea ce îi izbăvește de diferite primejdii.

Este fapt dovedit că nu există nicăieri și nici n-a existat vreodată o oarecare putere superioară care să se numească noroc. Și nici nu va ajuta vreodată vreun obiect, talisman sau bilă albastră. Credem că oamenii au fost lesne seduși de scamatori amatori. Ceea ce se pare oamenilor întâmplător, cu siguranță are o oarecare proveniență mai profundă. Nu există nici un destin.

Democrit spune că oamenii au făcut idolul norocului ca o justificare a propriei lor nepăsări. Înteleptul Solomon spune: „Nu te încrede în noroc”. „Norocul nu este ceva în care să te încrezi”, spune și Hilon. Desigur, există și scriitori vechi și noi care cred în noroc. Aristotel consideră norocul stăpân al circumstanțelor. Seneca spune că norocul tremură de cel viteaz, însă îl înfricoșează pe cel fricos. Potrivit lui Hugo, norocul este diminutivul pronieii. Einstein spunea că norocul este suma multor și diferitelor coincidențe.

Noi credem că pentru toate urcușurile și coborâșurile vieții există Pronia discretă, nobilă și neconstrângătoare a Preabunului Dumnezeu. Într-un mod antropomorf am putea spune lesne că Dumnezeu Se neliniștește pentru mântuirea noastră. Astfel, ne dăruiește cele bune ca să-I mulțumim și să-L slavoslovim. El ne oferă uneori și cele amare, nu ca un crud și ofensat, ca un răzbunător și pedepsitor, ci ca un desăvârșit pedagog spre îndreptare și pocăință. Dumnezeu poartă de grijă, păzește și ocrotește pe fiecare om, pentru că este făptura Sa și grija pentru el nu va înceta niciodată. Nu-i lasă pe copiii Săi fără hrană și purtare de grijă. Nu-i lasă să le poarte de grijă „norocul” lor. Cel care dă hrană păsărilor cerului și culori

superbe florilor câmpului, îl va părăsi pe om în voia soartei sale? În viața omului nu există întâmplare, soartă, predestinare. Există o pricină profundă și esențială pentru cele ce se petrec, bune sau rele, în viața oamenilor. Există un oarecare motiv în diferitele lucruri și evenimente ce au loc și un oarecare scop îndepărtat și bun.

Iubiții mei, există un plan dumnezeiesc pentru lume și pentru fiecare om în parte. Desigur, este absolut necesară libertatea voinței omului, iar când ea nu există, nu intervine Harul lui Dumnezeu, cel care lucrează în diferite chipuri pentru fiecare. Însuși Dumnezeu a dat libertatea voinței, căci El nu vrea să aibă slujitori muți sau adepți puternici, aclamatori și agitatori. Legătura tainică și personală a omului cu Dumnezeu este o taină uimitoare. Cel care folosește libertatea sa dăruită de Dumnezeu este responsabil și răspunzător. Așadar, nu există noroc. În felul acesta putem spune că nu există oameni norocoși și nenorocoși.

Cu toate acestea, și astăzi, chiar și oameni culți cred în noroc și aleargă cu recompensă la diverși să le spună soarta, norocul și viitorul. Este vorba despre vrăjitori cu diplome, astrologi vicleni, ghicitori în cafea, în cărți, țigănci și psihologi falși. Îi înșală pe cei înșelați, îmbogățindu-se prin naivitatea unor nefericiți. „Binecuvântarea” multora dintre aceștia este: „Noroc bun să ai!”. Un om viclean, unul rău, unul abil, unul mincinos, un escroc este norocos. Iar cel cinstit, săracul, cel sincer, credincios și plin de bunătate nu este norocos. În cele din urmă, cu adevărat norocos este cel pe care nu-l mustră conștiința sa curată, care are somn dulce, care și-a dobândit sufletul.

Sfârșind, cu smerenie și din toată inima vă spun că suntem foarte norocoși că avem un Dumnezeu atât de bun.

Monahul Moisi Aghioritul

Sursa: Articol preluat de pe www.ortodox.md

Cuvântul părintelui paroh

*J*ubiți credincioși,

Iată-ne în 2018, anul nou al Domnului, anul mântuirii, când ne simțim cu toții parcă încurajați de faptul că avem în față un nou început. Și simțim, ca în acea vorbă că: ”oricât de murdar ne-ar fi fost trecutul, viitorul ne este totuși imaculat”. Începem un an nou, o nouă lună, o nouă zi... Poate ne-am înconjurat și de persoane sau lucruri noi. Dar trebuie să ne întrebăm cu bărbătesc curaj: putem să ne înnoim și noi? Putem să încercăm să fim fapte noi, în Hristos? Pentru că un om care nu se îmbospătează mereu cu Harul cel de Sus, sau măcar cu noi informații, cunoștințe și atitudini, rămâne anchilozat. Degeaba ai fost valoros sau spiritual cândva, dacă ceea ce oferi celor din jur azi, nu e decât ”o ciorbă reîncălzită”! Duhul pe care îl răsuflă în jur arată dacă te-ai îmbospătat constant duhovnicește prin rugăciune, Spovedanie și Liturghie.

Ca păstor al dumneavoastră vă spun că nu există peste an o perioadă mai potrivită pentru a ne înnoi duhovnicește decât această perioadă pe care o avem în față, până la Sărbătoarea Învierii Domnului! Dacă nu reușim acum să mai mișcăm un pietroi al unei patimi care ne anchilozază atunci nu cred că vom avea sorți de izbândă altădată.... deși mila Domnului ne înconjoară permanent. De aceea, această perioadă, care începe când iarna e mai grea și se încheie când primăvara e mai frumoasă cu o explozie de bucurie că ”Hristos a Înviat” și care înfioară întreaga faptură, e perioada în care semănăm sămânța veșniciei în sufletele noastre, o udăm cu lacrimile pocăinței, o plivim cu grija discernerii gândurilor și prin privegherea rugăciunii, iar apoi așteptăm cu bucurie să dea rod sub razele Duhului Sfânt!

Așadar, astăzi este ziua mântuirii și ziua în care Domnul ne cheamă la sânul Său! Să stăm la rugăciune ca vameșul cel cucernic, să căutăm să dobândim pocăința Egiptencei, să alergăm către Tatăl cu dorul fiului cel risipitor, pentru ca să avem și noi parte de ospățul bucuriei veșnice!

Al vostru nevrednic slujitor,

Pr. Iulian

Întâmpinarea Domnului

Întâmpinarea Domnului este prăznuită la 40 de zile de la nașterea lui Hristos, pe 2 februarie. Mântuitorul este dus la Templu de Fecioara Maria și dreptul Iosif pentru împlinirea Legii, care prevedea ca orice întâi născut de parte bărbătească să fie afierosit lui Dumnezeu în a 40-a zi de la naștere. În acest moment se făcea și curățirea mamei.

În Templu sunt întâmpinați de dreptul Simeon și de proorocița Ana. Potrivit Tradiției, dreptul Simeon a făcut parte din traducătorii Pentateuhului din limba ebraică în greacă. În momentul în care a ajuns la textul „Iată Fecioara va lua în pântece și va naște fiu“, a înlocuit termenul „fecioară” cu „femeie”. Pentru necredința sa, Dumnezeu i-a făgăduit că nu o să moară până nu va vedea pe Mesia născut din Fecioara (Luca 2, 25-26).

Simeon, om al rugăciunii, reprezintă așteptarea împlinirii profețiilor. În momentul în care acesta Îl ia în brațe pe Hristos, rostește: „Acum slobozește (eliberează) pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău, Israel“ (Luca 2, 29-32). Simeon cere a fi eliberat nu pentru că era plictisit sau obosit, ci pentru că era împlinit. Din cântările specifice acestei sărbători aflăm că el pleacă spre a vesti și morților că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat.

Părintele Teofil Părăian spune că „noi suntem mai avantajați decât dreptul Simeon, pentru că putem să-L primim pe Hristos în ființa noastră și să-L purtăm în noi nu numai câteva clipe, ci o viață întreagă și chiar o veșnicie întreagă”.

Proorocița Ana simbolizează Legea și Proorociei, cele care se vor împlini în persoana lui Hristos.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Postul Paștelui

Postul Paștelui are loc înaintea Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos și este cel mai lung și mai aspru dintre toate cele patru posturi de peste an. Oamenii mai numesc acest post și Postul Mare. Postul Mare durează patruzeci de zile, la care se adaugă săptămâna Patimilor.

Motivul principal al postirii în Postul Paștelui era pregătirea catehumenilor care urmau să fie botezați de Paști și să intre în biserică. Totuși, Postul Paștelui a devenit absolut firesc o perioadă de pregătire spirituală pentru toți creștinii să sărbătorească Învierea Domnului nostru Iisus Hristos.

Ținând seama că Postul Mare aduce aminte de postul celor 40 de zile ținute de Mântuitor înainte de începerea activității Sale mesianice (Luca IV, 1-2) a fost numit și Paresimi. În primele secole ale creștinismului se obișnuia să se postească doar în Vinerea Patimilor, uneori doar două zile înainte de Paști sau o săptămână.

La sfârșitul celui de-al treilea secol, Postul Mare a fost împărțit în două: Postul prepaschal, cunoscut sub numele de Postul Paresimilor care ținea până în Duminica Floriilor și Postul Paștilor (Postul pascal) care ținea o săptămână, începând cu Duminica Floriilor și încheindu-se cu Duminica Învierii Domnului.

În urma Sinodului I ecumenic de la Niceea din anul 325, Biserica de Răsărit a stabilit ca durata postului să fie de șapte săptămâni, durată care a rămas valabilă până în zilele noastre.

În Postul Mare creștinii trebuie să dea dovadă de o grijă spirituală sporită, prin renunțarea la alimentele de proveniență animală. Mai mult, aceștia trebuie să se înalțe sufletește prin rugăciune alături de fapte bune. În calendarul bizantin, Postul Mare începe în luna de după Duminica izgonirii lui Adam din rai, iar cel latin cu Miercurea Cenușii.

Așa cum bine se știe, postul reprezintă reținerea totală de la anumite alimente și băuturi în scop religios și moral. Mai mult, creștinii trebuie să se rețină de la anumite gânduri necurate, poftă, patimi sau fapte rele. Acest lucru înseamnă că postul trupesc trebuie însoțit de postul sufletesc.

Calendar crestin ortodox - Februarie 2018

1 J Înainteprăznuirea Întâmpinării Domnului; Sf. Mc. Trifon, Perpetua și Felicitas

2 V (†) Întâmpinarea Domnului (Stratena); Sf. Mc. Iordan și Gavriil

3 S Sf. și Dreptul Simeon; Sf. Proorociță Ana

4 D Cuv. Isidor Pelusiotul; Sf. Sfințit Mc. Avramie

Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Fiului Risipitor); Ap. I Corinteni VI, 12-20; Ev. Luca XV, 11-32; glas 2, voscr. 2

5 L Sf. Mc. Agata și Teodula

6 M Sf. Vucol, Ep. Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausat, Evilasie și Maxim; Cuv. Varsanufie cel Mare

7 M Sf. Partenie, Ep. Lampsacului; Cuv. Luca; Sf. 1003 Mc. din Nicomidia

8 J Sf. M. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Prooroc Zaharia; Sf. Mc. surori Marta și Maria

9 V Sf. Mc. Nichifor; Sf. Sfințiți Mc. Marcel și Pangratie (Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului)

10 S † Sf. Sfințit Mc. Haralambie; Sf. Mc. Enata și Valentina (Pomenirea morților)

11 D Sf. Sfințit Mc. Vlășie, Ep. Sevastiei; Sf. Teodora împărăteasa

Duminica Lăsăturii sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți); Ap. I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2; Ev. Matei XXV, 31-46; glas 3, voscr. 3

12 L Sf. Meletie, Arhiep. Antiohiei celei Mari; Sf. Antonie, Patr. Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea

13 M Cuv. Martinian; Sf. Ap. și Mc. Acvila și soția sa Priscila

15 M Cuv. Auxențiu, Maron și Avraam; Sf. Filimon, Ep. Gazei

16 J Sf. Ap. Onisim; Sf. Mc. Maior; Cuv. Eusebiu

17 V Sf. Sfințit Mc. Pamfil; Sf. Mc. Valent, Pavel și Seleuc; Cuv. Flavian

18 S Sf. M. Mc. Teodor Tiron; Sf. Mariamna; Sf. Împărați Marcian și Pulheria

19 D Sf. Leon, Ep. Romei; Sf. Agapit, Ep. Sinadei (Lăsaturul secului pentru Postul Mare)

Duminica Lăsăturii sec de brânză (a Izgonirii lui Adam din Rai); Ap. Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4; Ev. Matei VI, 14-21; glas 4, voscr. 4

20 L Sf. Ap. Arhip, Filimon și soția sa, Apfia; Cuv. Mărt. Evghenie și Macarie

21 M Sf. Leon, Ep. Cataniei; Sf. Agaton, Ep. Romei; Cuv. Visarion

22 M Cuv. Timotei; Sf. Eustatie, Ep. Antiohiei

23 J Aflarea moaștelor Sf. Mc. din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie și Limneu

24 V † Sf. Mc. Policarp, Ep. Smirnei; Cuv. Gorgonia

25 S †) Întâia și a doua aflare a Capului Sf. Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului

26 D Sf. Tarasie, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Alexandru și Ipatie

Duminica I din Post (a Ortodoxiei); Ap. Evrei XI, 24-26; 32-40; Ev. Ioan I, 43-51; glas 5, voscr. 5

27 L Sf. Porfirie, Arhiep. Gazei; Sf. Mc. Fotini; Sf. Teodor

28 M Cuv. Mărt. Procopie și Talaleu

29 M † Cuv. Ioan Casian Romanul și Gherman din Dobrogea; Cuv. Vasile Mărt.; Sf. Sfințit Mc. Nestor

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

16,00 - 16,45

Vecernia

16,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Colectivul de redacție:

Președinte:

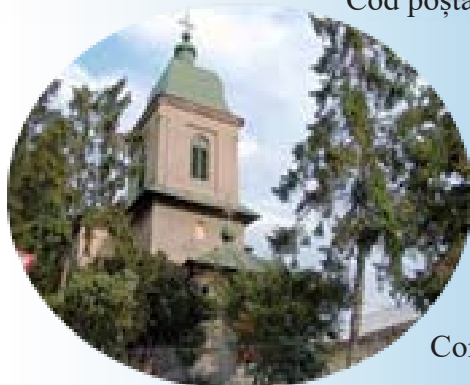
Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424